

jeg har kunnet lytte mig frem til, er begrundelsen for Venstres forespørgsel i virkeligheden, at man vil have lovforslag nr. L 98 taget af bordet. Men der er altså flertal for at fastholde gennemførelsen af det EF-direktiv, der sikrer børns og unges arbejdsmiljø, og jeg kan ikke frigøre mig fra den tanke, at der bag Venstres mange ord ligger en skjult dagsorden, som er affødt af visse arbejdsgeberorganisationers modstand mod direktivet om beskyttelse af unge på arbejdspladserne. Børn er jo billig og villig arbejdskraft!

Venstre spørger, hvordan regeringen vil sikre, at børn og unge også i fremtiden får mulighed for at have et fritidsjob. Her kan jeg svare – i hvert fald på Det Radikale Venstres vegne – at det kan man sikre inden for rammerne af forslag nr. L 98, som er til behandling i øjeblikket, og som går ud på at sikre børnene, men ikke deres fritidsjob.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Debatten her drejer sig selvfølgelig ikke udelukkende om lovforslag nr. L 98, den er langt bredere end som så. Men ud fra debatten om forslag nr. L 98 og alt det andet, der er sagt af bl.a. HK om børnedagpenge og statslommepenge osv., frygter vi, hvad det egentlig er, dette her går ud på. Og den frygt skyldes bl.a. forslag nr. L 98, hvor regeringen jo går videre end det, der var udgangspunktet for EU. Man går videre med hensyn til underretningspligten, man går videre med hensyn til de 15-18-åriges arbejde, tidsbegrænsningen for de 15-17-årige er indført, og det er at gå langt, langt videre end det, EU har arbejdet med.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg forstod på de indledende bemærkninger fra fru Vibeke Peschardt, at hun mente, at Venstre havde en dagsorden om, at vi ikke ville sikre børns og unges arbejdsmiljø. Men det må jo stå for fru Vibeke Peschardts egen regning, og det tror jeg også, det gør. Jeg tror ikke, andre vil kunne udlægge det sådan.

Det, det drejer sig om – og det er måske netop det mest tankevækkende for os, der ikke har været så længe i Folketinget – er, at her sidder Folketingets medlemmer og er nødt til at diskutere noget så væsentligt, som hvordan regeringen vil sikre, at børn og unge også i fremtiden får mulighed for at have et fritidsjob. Det opleves jo sådan af befolkningen – lidt forskelligt fra

visse medlemmer af Folketingets opfattelse – at med det lovforslag, som blev omtalt af fru Vibeke Peschardt, har man gjort, hvad man kunne for f.eks. at forhindre, at børn får mulighed for at gå med aviser.

Det kan da godt være, det virker belastende, at befolkningen tillader sig at opfatte det sådan, at når børn ikke længere kan gå med aviser, fordi de kun er 11-12 år, er det noget, som visse folketingsmedlemmer mener, man ikke skal gå særlig meget op i. Men det gør befolkningen altså. Den går op i det og spørger, om det nu også er rimeligt, og så hjælper det ikke, at man bruger mange ord for ligesom at skose befolkningen, fordi den tillader sig det. Det ville måske være befordrende, hvis vi vendte det lidt om og sagde, at folketingsmedlemmerne er til for befolkningens skyld, så når der er nogle synspunkter derude, som har betydning for befolkningen, kunne det også have betydning, at vi diskuterede dem herinde.

Og derfor skal man forstå det som et bredt emne, hvor vi diskuterer noget så pædagogisk, kulturelt og historisk vigtigt, som hvordan vi kan sikre, at børn og unge kan have det fritidsjob, som betyder så meget for dem og for det liv, der kommer bagefter – og som i øvrigt også har betydet meget for de fleste folketingsmedlemmer.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt minde hr. Flemming Oppfeldt om forespørgslen tekst, som lyder: »Hvordan vil regeringen sikre, at børn og unge også i fremtiden får mulighed for at have et fritidsjob?« Hvad er det, Venstre vil med den forespørgsel, hvis det ikke handler om, at man vil have en vejledning om, hvordan ungerne kan komme ud i job?

Og ganske kort til slut: Jeg vil godt lige præcisere, at der er intet, der forhindrer børn og unge i at gå ud med aviser. Intet! Der er kun fastsat en aldersgrænse. Og af historiske grunde synes jeg, det vil være hensigtsmæssigt at gøre opmærksom på, at kommissionen vedrørende børns arbejde havde et arbejde i gang på et tidspunkt, hvor der var usikkerhed om, hvilken aldersgrænse der ville blive fastsat i direktivet om børns arbejde. Denne aldersgrænse fandt kommissionen selv frem til. Den havde en fornemmelse af, at man formentlig landede på 13 år, men det var på baggrund af de sidste oplysninger, man fik fra Arbejdstilsynet om dødsfald